

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1611/2019
19.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић, Јасминке Станојевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Оленик, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - МУП – Сектор за ванредне ситуације и Републички Хидрометеоролошки завод, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 116/19 од 16.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 19.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 116/19 од 16.01.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 116/19 од 16.01.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 7074/18 од 22.10.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 955.500,00 динара са законском затезном каматом од 22.10.2018. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема отправке пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 112.960,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана од дана пријема одлуке.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 116/19 од 16.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 7074/18 од 22.10.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се о ревизији одлучује на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео суду одговор на ревизију тужене.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о одговорности тужене за материјалну штету на засаду воћа тужиоца, проузроковану елементарном непогодом (снажним градом) која због необезбеђених противградних ракета није спречена дејством противградне заштите, и њеној обавези да тако насталу штету надокнади.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору не постоје законски разлози за одлучивање о посебној ревизији тужене. Одговорност тужене Републике Србије постоји на основу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима у вези са чланом 11. Закона о Министарствима („Службени гласник РС“, бр. 44/14) по којем Министарство унутрашњих послова обавља послове државне управе који се односе и на противградну заштиту, и у вези са одговарајућим одредбама Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник РС“, бр. 111/09 ... 93/12) којима је прописана дужност Републике Србије да обезбеди изградњу јединственог система заштите и спасавања у складу са тим законом и другим прописима, као и програмима, плановима и другим документима који се односе на заштиту и спасавање и цивилну заштиту (члан 2.), а органи државне управе су одређени као један од субјеката система заштите и спасавања (члан 4. став 1. тачка 1).

Из наведених разлога, ни приложена пресуда Апелационог суда у Београду Гж 3666/17 од 27.07.2017. године која је донета у истом чињенично-правном спору и у којој је изражен став о недостатку пасивне легитимације тужене државе, те одговорности јединице локалне самоуправе у смислу члана 18. став 1. тачка 6. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник РС“, бр. 129/07 и 83/14), не оправдава одлучивање о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Сходно изложеном, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Ревизија тужене није дозвољена по члану 403. став 3. ЗПП, јер вредност предмета спора побијаног дела у износу од 955.500,00 динара очигледно не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, која је меродавна за оцену дозвољености ревизије у смислу наведеног члана.

Стога је, на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Одлука о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом чланова 154. и 165. став 1. ЗПП. По оцени Врховног касационог суда, одговор тужиоца на ревизију не представља неопходну радњу за поступак одлучивања о ревизији, због чега му не припада право на накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић